

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2489/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Гордане Комненић, Јасминке Станојевић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Милетић, адвокат из ..., против тужене Компаније „Дунав осигурање“ а.д.о., Центар за накнаду штете Ниш, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4399/19 од 26.11.2019. године, у седници одржаној 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4399/19 од 26.11.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4399/19 од 26.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу, Судска јединица Сокобања П 1283/17 од 28.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоцу на име главног дуга по учињеној понуди и вансудском поравнању, услед непоступања у законском року по захтеву за накнаду штете сада пок. ББ, бивше из ..., исплати износ од 516.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 30.03.2016. године до исплате, као и износ од 42.000,00 динара на име трошкова које је именована имала у поступку пријаве штете код тужене са законском затезном каматом почев од 30.03.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 17.440,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4399/19 од 26.11.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, а ставом другим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиоцу као законском наследнику потраживања накнаде нематеријалне штете коју је претрпео његов правни претходник у саобраћајној незгоди као штетном догађају, а које потраживање оштећеном за живота није признато правноснажном судском одлуком ни писменим споразумом са туженом као осигуравачем. Побијаном другостепеном одлуком правноснажно је одлучено одбијањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити за новим тумачењем права или уједначавањем судске праксе. Разлози на којима је заснована другостепена одлука о основаности тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права - Закона о облигационим односима као релевантног за пресуђење ове правне ствари, по питању наследивости потраживања накнаде нематеријалне штете, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Осим тога, тужилац у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе, док утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари, поднета је 17.11.2017. године, а побијана вредност предмета спора износи 558.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање које не прелази динарску противвредност 40.000 евра, ревизија тужиоца није дозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић